

ten jeg saae hen til en reen og sund Udvikling af det danske Folk og Folkeliv (Hør!), eller jeg saae hen til vor politiske Uafhængighed og Frihed (Hør! Hør!). Da jeg saaledes ansaae et saadant Skridt for uundgaaeligt, har jeg ikke gjort nogen som helst Modstand mod den kongelige Kundgjørelse. Det glæder mig at see den ærede Premierminister her tilstede; han vil kunne bevidne, at jeg gjorde, hvad der efter fattig Leilighed stod i mine Evner, for at vi med Anstand skulle finde os i, hvad det ikke stod i vor Magt at afværge, og jeg skal i den Henseende kun tillade mig at erindre om, at der dengang stod og allerede længe havde staaet en fremmed Hær indensfor Landets Grænse, og at vi hverken havde Magt til at jage den ud eller kunde ønske, at denne Occupation skulde blive permanent. Men, idet jeg saaledes for mit Bedkommende, om end med modstridende Hjerte, underkastede mig Kundgjørelsen af 28de Januar d. A., har jeg samtidigt dermed med al Iver sluttet mig til de Bestræbelser, der gik ud paa at tilskynde Regjeringen til uden mindste Ophold at tage fat paa Forhandlingerne om den Fællesforfatning, som deri var bebudet, og hvorved den kun i ganske løse Omrids antydede Lante først skulde faae Indhold og Liv. Hvis disse Bestræbelser vare lykkedes, hvis vi vare komne til Forhandlingen af en Fællesforfatning saa betimeligt, at vi nu kunde forhandle dette Spørgsmaal tredie Gang, da vilde vi nu kunne see en Ende paa det sørgelige Provisorium, under hvis Uvished og Tryk vi nu lide, — da vilde det være naaet paa lovlig Maade, som den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt 2den Valgkreds (Tscherning) i dette Dieblif hentydede til, at Forhandlingerne om Fællesforfatningen ikke saaledes bleve udhalede, at det kunde blive muligt for vore Fjender og vore Venner — jeg troer, han sagde at guave Guller dert, førend den blev til Virkelighed. Men, naar han nu vil undgaae dette ved at lade den fremkomme pludseligt og uventet, saa seer det næsten ud, som sigtede han til en oetroleret Forsatning, der ved et Statscoup skulde kunne komme over os, da han dog vel ikke kan have glemt, at det efter Grundloven ikke kan skee uden efter at være forhandlet paa 3 Rigsdage, og det var kun ved en saare heldig Com-

ination af Omstændigheder, at dette kunde have været opnaaet i meget kort Tid, dersom Regjeringen dengang havde havt sit Forslag færdigt, eller ialtsald saaledes havde gennemtaenkt sin Plan, — thi selve Redactionen, det veed jeg af Erfaring, lader sig gøre i forholdsvis kort Tid, — at den ialtsald i Løbet af 3 a 4 Maaneder vilde kunne have fremlagt den for Rigsdagen. Jeg forlod Rigsdagen uden Haab om, at dette vilde skee; men jeg skammer mig ikke ved at tilstaae, at jeg kom til denne Rigsdag med den aldeles bestemte Overbeviisning, som jeg ogsaa drister mig til at sige var den almindelige Forventning i Landet, at man her vilde have fundet fremlagt et Lovforslag, der i den Henseende vilde idetmindste begynde det første Skridt af den længe Vane, vi skulle gennemgaae, forinden vi kunne naage Maalet. Jeg skal i den Henseende kun tillade mig at oplyse den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amts 2 Valgkreds (Tscherning) om — med Hensyn til de øvrige Herrer vil det ikke være fornødent — at en saadan tredobbelt Forhandling ikke vil være fornøden for Slesvigs og Holsteens Stænder, under hvilken Form og paa hvilken Maade man end vil aße deres Råad. Heller ikke dette er skeet, og jeg vil med al Oprigtighed tilstaae, at den Omstændighed, at her ikke nu foreligger noget Forfatningsudkast, som vilde give Rigsdagen Leilighed til, ikke blot, som den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Clausen) nævnte, at faae Begreb om, hvad Regjeringen forstaaer ved Heilstaten, men tillige at gøre Sit til, at den ikke blev indført hos os paa en Maade, som var uforenelig med Danmarks Ære, Frihed og Velværd, den Omstændighed, siger jeg, at dette ikke er skeet, og at der endnu ikke er den fjerneste Antydning om, hvornaar og hvorledes det vil skee, det har havt en meget væsentlig og dybt indgribende Indflydelse paa den Stilling, hvori jeg føler mig ligeover for Regjeringen. Den høitærede Finansminister har med stærke Ord hævdet Regjeringens Ret til i den Henseende at gaae sin Vej, og han har temmelig tydelig antydet, at vi, som have underkæstet os Kundgjørelsen af 28de Januar d. A., skulle være bundne til dert at følge